

ligheden kan erfare det. Det kunde være interessant at faa det at vide, og da den højtærede Minister erklærer, at han er ukendt med, hvilket Materiale der foreligger, og i hvilken Form det foreligger, maa et Ønske om at faa det at vide rettes som en Henstilling til Justitsministeren om selv at skaffe sig Underretning herom, altsaa om, hvad der er foregaaet, og paa hvilken Maade det foregaaer.

Naar det har været Rigsdagen, Folketinget og Landstinget, saa magtpaaliggende at sikre sig at vide, hvad der foregik for de lukkede Døre, var det, fordi man nødvendig med til at lukke Dørene. Man gik meget nødvendig med til at lukke Dørene i en Sag, som Offentligheden havde rettet hele sin Opmærksomhed paa, og hvor Offentligheden i Forvejen var tvivlende overfor, om den nu fik at vide, hvad der virkelig laa i denne Sag. Man gik nødvendig med til at lukke Dørene her, man bøjede sig i Erkendelse af det rigtige i Begrundelsen derfor, men stillede saa det andet ufravigelige Krav, nemlig, at da man nu ikke umiddelbart kunde se, hvad der foregik, ikke umiddelbart høre og læse, hvad der foregik, skulde der komme et Tidspunkt, hvor man fik fuld Besked om alt, hvad der var foregaaet. Dette var nødvendigt ogsaa af den Grund, at Offentligheden havde Krav paa at lære at kende ikke blot Undersøgelsens Resultat og den Begrundelse, som Undersøgelseskommissionen gav af sit Resultat, men ogsaa at vide, paa hvilken Maade Undersøgelseskommissionen havde foretaget sine Undersøgelser. Thi det er ganske givet, at med hvilken Tillid end alle dette Tings Medlemmer kan se paa denne Kommission, vil den store Offentlighed ikke blot spørge om, hvad der kommer frem som Resultat af Undersøgelserne, men ogsaa ønske Lejlighed til at erfare, om Kommissionen nu ogsaa har anvendt Metoder til at undersøge Sagen, som sikrer, at alt er blevet undersøgt, som skulde undersøges.

Derfor er dette Forhold af saa overordentlig stor Vigtighed, og derfor er det, som den højtærede Minister har foretaget i Anledning af Finansudvalgets Skrivelse, af en saa stor Vigtighed for hele denne Sags fremtidige Behandling, at jeg bestemt paa ny maa rette til den højtærede Minister for det første en Anmodning om at forklare, hvad Meningen er med den Skrivelse, han har givet Finansudvalget, og dernæst en indtrængende Opfordring til ham om at fravige det Standpunkt, han har taget

i denne Skrivelse, og give Finansudvalget som Folketingets Repræsentant, hvad det efter min Opfattelse har fuldt Krav paa, nemlig det for Undersøgelseskommissionen foreliggende Materiale i denne Sag, for at vi derigennem kan se, hvorledes denne Undersøgelse er foregaaet, hvad Kommissionen har undersøgt, og hvad det er, den Erklæring, som den har udstedt, bygger paa.

Borgbjerg: Idet jeg forbeholder mig et mere udtømmende Svar til den højtærede Justitsminister, har jeg kun bedt om Ordet for en kort Bemærkning for at stille et enkelt Punkt vedrørende mig personlig i en rigtig, saglig Belysning. Den højtærede Justitsminister gav et vidtløftigt Referat af Landstingsmedlem Fru Nina Bangs og min Sammenkomst med ham den 28. November. Han behøvede ikke at have indladt sig paa en saadan mundtlig vidtløftig Fremstilling, der aldrig kan blive ganske korrekt. Det var den heller ikke. Den højtærede Justitsminister nævnte, at jeg havde omtalt løse eller i hvert Fald ubestemte Sigtelser i de radikale Aviser. Det gjorde jeg ikke. Det, der paa det Tidspunkt forelaa, var en Sigtelse eller, om man vil, en Beskyldning, en Udtalelse om Udenrigsminister Cold fra forhenværende Udenrigsminister Erik Scavenius paa et Møde i Hjørring den 24. November. Denne Udtalelse gik ud paa en Kritik af, at man til Udenrigsminister havde udnævnt en Mand, der ved sin tidligere Stilling som Direktør for Det forenede Danpskibsselskab stod det feberagtige Forretningsliv under og efter Krigen saa nær. Paa denne Udtalelse kom vi ind i vor Samtale. Jeg sagde: min Sigtelse er ikke ubestemt, som denne Udtalelse var; den er ganske bestemt.

Forud for denne Sigtelse, som jeg fremsatte skriftligt — hvorfor den ærede Justitsminister ikke skulde have nøjedes med et vidtløftigt, ubestemt mundtligt Referat, men skulde have holdt sig til den skriftlige Sigtelse —, sagde jeg: Min er ganske bestemt formuleret og kan derfor nøjagtigt undersøges. Forud var der gaaet det, at „Social-Demokraten“ havde opstillet det Spørgsmaal til Udenrigsminister Cold, om han før og efter den 11. Juni i Sommeren 1916 havde købt og solgt Aktier i sit eget Selskab. Paa dette Spørgsmaal havde Udenrigsministeren efter en temmelig lang Tids Tøven givet et Svar, der hverken var ja eller nej. Han kunde nemlig ikke have indskrænket sig — det har vist sig siden — til et rent og klart Nej; saa vilde Er-